

Hoofdstuk 153

Lieve kleinkinderen,

Vroeger op de lagere school leerde ik het volgende versje:

*Als g' in nood gezeten, geen uitkomst ziet,
wil dan nooit vergeten: God verlaat U niet.
Vrees toch geen nood, 's Heren trouw is groot,
en op 't nacht'lijk duister, volgt het morgenrood.
Schoon stormen woeden, ducht toch geen kwaad;
God zal u behoeden, uw toeverlaat.*

Wat een mooi vers met een geweldige inhoud. God zal voor jou zorgen, ook in moeilijke, ja zeg maar hopeloze situaties. Daar geloven omie en ik in. Maar waarom gebeurt dat heel vaak niet? Waarom moesten er eerst 6 miljoen Joden, zigeuners en homo's vermoord worden in de concentratiekampen van Hitler, voordat in 1945 een kleine groep overlevenden door de geallieerde soldaten bevrijd werd? Waarom gebeurt er ook nog vandaag zo verschrikkelijk veel onrecht op deze wereld?

Lang geleden gaf een dominee ons het volgende voorbeeld: Op de achterkant van een borduurwerk zie je niet wat voor moois er aan de voorkant geborduurd is. Zo zie je ook in dit leven niet wat voor moois ons mensen, die in Jezus geloven, na onze dood te wachten staat.

Hoofdstuk 153 - Mordechai, de strijder - Ester 4 en 5

Maar waar bleven in deze grote nood de wijzen van Israël, de vromen en de bidders? Zij zaten in zak en as te huilen op alle hoeken van de straten en God kende de reden daarvan. Maar konden tranen het volk Israël redden van een zekere dood? Was er dan van alle Joden in de stad Susaan niet één die op God vertrouwde? Wisten ze dan nog niet, die mannen van Juda, dat Israël niet zou ondergaan en dat dit volk niet uitgeroeid *kon* worden? Zo lang als de profetieën van de profeten nog niet uitgekomen waren, zo lang als de Messias nog niet op deze aarde was gekomen, zo lang zou de Here God zijn volk bewaren en **niet** verloren laten gaan.

Het was vaker voorgekomen dat de toekomst van het volk Israël er heel duister uitzag. Maar altijd weer, wanneer de nood op z'n hoogst was, stond er een redder op en Mordechai geloofde vast en zeker dat het nu weer zo zou gaan.

Hijzelf was maar een gewoon man, zonder macht en geld, maar als het moest, dan durfde hij de strijd met Haman wel aan. God zou hem helpen! En als er dan geen verlosser, geen profeet op zou staan om het volk te redden, dan zou hij het doen.

Er was slechts één ding dat hij kon doen: naar Esther gaan en haar de opdracht geven om naar de koning toe te gaan. Zelf werd hij niet toegelaten in het paleis. Maar Esther was de koningin en Ahasveros was gelukkig en blij met haar. Alleen Esther zou bij de koning voor haar eigen volk in de bres kunnen springen. En terwijl hij met gescheurde kleren en met de zwarte rouwdoek om door de straten van Susan liep, kreeg hij weer hoop. Had de Heer in de plaats van Fasti Esther koningin gemaakt met de bedoeling om zijn volk te redden van de ondergang? Was zij misschien de enige die het oude Godsvolk moest redden uit de handen van de wrede Haman? Het zou niet de eerste keer zijn dat God al voor een redder gezorgd had, lang voordat de vijand toesloeg.

Bij de buitenpoort van het paleis bleef Mordechai staan. Een man in rouwkleren mocht niet verder gaan, want dan bestond de mogelijkheid dat de koning hem zou zien en dat mocht niet. De koning wilde alleen maar blijde gezichten zien. Het duurde niet lang of de dienaren van koningin Esther zagen Mordechai en vertelden haar dat Mordechai in rouwkleren voor de poort stond. Esther stuurde een kamerheer naar Mordechai met een mantel en een muts die hij over zijn rouwkleren aan moest doen. En daarna moest hij binnenkomen. Mordechai weigerde. Hij wilde geen andere kleren aantrekken voordat Esther had beloofd om hem te helpen.

Esther schrok hevig. Wat was er gebeurd? Waarom droeg hij rouwkleren? Direct stuurde ze Hatach, haar vertrouwde dienaar, naar de poort. Hij moest aan Mordechai vragen wat er aan de hand was en wat zij voor hem kon doen. In korte zinnen vertelde Mordechai alles. Niets verzweg hij en heel nadrukkelijk vroeg hij of Esther naar de koning wilde gaan, om genade voor haar volk te smeken.

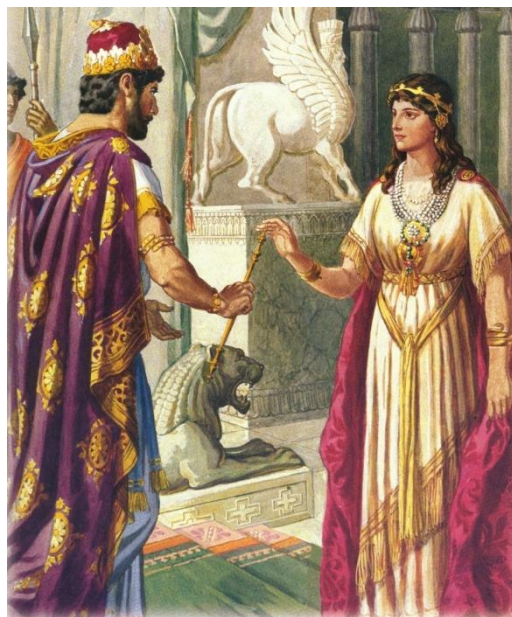

Mordechai in rouwkleren.

De jonge koningin werd bleek toen zij de boodschap hoorde. Dat een man als Haman dit kon bedenken... Ja, dat kon je van hem verwachten. Maar vond de koning dan alles zomaar goed? En tegenover haar had de koning er met geen woord over gesproken. O, wat wilde ze nu graag naar Ahasveros toegaan en hem op haar knieën vragen om het leven van haar volk te sparen. Maar Ahasveros had haar al in geen weken bij zich laten komen. En de wetten in het paleis waren erg streng. Iedereen die zonder toestemming naar de koning toeliep werd gedood. Of de koning moest wanneer hij hem of haar zag, zijn gouden scepter toesteken. Maar dat gebeurde niet vaak en van tevoren kon je dat ook niet weten. Nee, zij kon haar jonge leven niet op het spel zetten door zomaar naar de koning te gaan. Hatach moest nu direct Mordechai naar gaan en het hem uitleggen. Mordechai wist trouwens ook wel dat zij niet zo maar naar de koning mocht gaan.

Mordechai begreep heel goed dat Esther het niet durfde. Ze was jong en mooi. Ze wilde nog niet dood. En als het niet om zijn en ook om haar volk was gegaan, dan had hij het haar niet gevraagd. Maar nu kon het niet anders. Ze moest de gok wagen. Zij was de koningin en volgens de wetten van Perzië stond zij ver boven hem. *Maar volgens de wet van Mozes moest Esther doen wat hij haar vroeg.* Hatach moest het heel duidelijk tegen de koningin zeggen: hij, Mordechai vroeg het haar niet, hij gaf haar het bevel! En hij vroeg het niet alleen voor hun volk, maar ook voor haarzelf. Zij was een Jodin en viel ook onder de doodswet van Haman. Als zij **niet** nu haar leven in de waagschaal stelde, dan zou ook zij op dertien Adar gedood worden. En kon het ook zo zijn dat God haar koningin had gemaakt om deze ramp te voorkomen?

De jonge koningin Esther begreep dat Mordechai gelijk had. Zij mocht niet weigeren.

'Ik zal gaan.'

‘Ik zal gaan,’ zei ze moedig, ‘maar roep alle joden in Susan bij elkaar. Spreek af dat jullie drie dagen lang niet zullen eten en drinken. Doe dat voor mij. Eet niet en drink niet, overdag niet en ’s nachts ook niet. Mijn dienaressen en ik zullen ook niet meer eten en drinken. Daarna zal ik naar de koning gaan, ook al is dat tegen de wet. *Kom ik om, dan kom ik om.* Als ik moet sterven, dan is het maar zo.’

Drie dagen gingen voorbij en alle Joden in de stad Susan baden en vastten. Op de ochtend van de derde dag maakten de dienaressen van de koningin haar klaar om naar de koning te gaan. Esther was niet bang meer. Het ging om haar volk. En alle Joden in de stad waren nu bij elkaar om biddend God om hulp voor haar te vragen. *Dat geeft moed, te weten dat er voor jou gebeden wordt.*

En zo liep koningin Esther door de lange gangen en over de grote binnenplaats. Voor zich zag ze de openstaande deuren van de koningszaal. En daar helemaal achterin, zittend op zijn troon zag ze haar man koning Ahasveros. Vanuit de felle zon liep ze de hoge, koele zaal binnen. Het hart sloeg haar in de keel, maar ze bleef niet staan. Nu was ze zo dicht bij hem dat ze alles beter kon zien: het goud van zijn diadeem, zijn purperen mantel en zijn zwarte baard. Als de koning nu niets deed, zouden zo dadelijk zijn soldaten op haar toespringen en haar de koningszaal uitbrengen. Haar laatste reis op deze wereld....

En toen zag Esther dat de hoge heerser glimlachte en haar zijn gouden scepter toestak, Eén seconde stond haar hart stil. Toen bonsde het met felle, blijde slagen. De gouden scepter.... Dus, hij schonk haar het leven!

Esther zag dat de hoge heerser glimlachte.

O goede, goede koning... Met vlugge stappen liep ze naar hem toe en raakte de gouden scepter aan. Het was als kwam de stem van de koning mijlenver van haar vandaan, toen hij zei: 'Koningin Esther. Wat is er aan de hand? Wat wil je graag hebben? Vertel het mij en ook al was het de helft van mijn koninkrijk, ik zal het u geven.'

Gespannen keek de koning haar aan, terwijl hij op een antwoord wachtte. Nog nooit had hij haar zo ernstig gezien, nog nooit zo bleek en tegelijkertijd ook nog nooit zo mooi... Het moest wel om een heel belangrijke zaak gaan dat zij er zelfs haar leven voor in de waagschaal zette.

En daar hoorde hij zijn vrouw Esther zeggen: 'Koning, ik heb een feestelijke maaltijd klaargemaakt en ik vraag u: wilt u vanmiddag samen met Haman bij mij komen eten?'

Er trok een schaduw over het gezicht van de koning. Zette zijn vrouw haar leven op het spel voor zo'n vraag? Maar toen begreep hij het. Haar echte vraag wilde zij niet zeggen waar al zijn dienaren bij waren.

Vanmiddag, wanneer zij met z'n drieën gezellig aan tafel zaten zou zij hem alles vertellen. Zo lang moest hij dus nog wachten.

Hij knikte Esther vriendelijk toe en zei dat hij graag bij haar wilde komen eten.

En terwijl hij haar weg zag gaan vroeg hij zich af waarom zijn vriend Haman mee moest komen. Zij was niet zo ingenomen met hem, dat had hij wel gemerkt.

Zou Esther een klacht over Haman hebben? Zou hij haar te na zijn gekomen?

Nee, dat kon niet, dat was onmogelijk. Maar om heel eerlijk te zijn was hij vanmiddag toch liever alleen naar zijn vrouw Esther gegaan

'Zeg tegen Haman dat hij zich klaar moet maken voor de maaltijd vanmiddag bij koningin Esther.'

Het was net alsof zijn stem niet zo vriendelijk klonk als anders, wanneer hij de naam van Haman noemde....

Haman eet bij de koningin aan tafel.

Die middag in de eetkamer van koningin Esther liet Haman het eten zich lekker smaken. Hij was zo blij en zo trots dat hij soms niet eens hoorde wat Ahasveros en Esther samen bespraken. Dat hij nu van alle mannen in de woonvertrekken van de koningin mocht komen eten. Wat een eer! Niet alleen de koning was wijs met hem, maar nu bleek zelfs ook de koningin. Hij glimlachte in zijn baard toen hij eraan dacht dat hij haar nogal als koel en uit de hoogte had beoordeeld!

Maar in tegenstelling tot Haman luisterde de koning wel naar alles wat zijn jonge vrouw Esther hem te vertellen had. Hij had nooit geweten dat zij zo verstandig en met kennis van zaken kon praten, zelfs over onderwerpen waar hij niets vanaf wist. Had hij Haman misschien het laatste jaar toch teveel zijn gang laten gaan? Die had iets over zich wat hem plotseling tegenstond. Van Esther gingen zijn ogen naar zijn vriend en zonder dat hij het doorhad verschenen er rimpels op zijn voorhoofd. Haman zag het niet, maar Esther merkte het wel.

Toen zij gegeten hadden en nadat de bedienden de wijn ingeschonken hadden vroeg Ahasveros: ‘Koningin Esther, wat is er? Wat is uw wens? Ik wil alles voor u doen en u alles geven, al was het de helft van mijn koninkrijk.’

Esther werd nog bleker dan ze al was en smekend antwoordde ze: ‘Wat ik u wil vragen, wat ik wens...., o koning, als ik genegenheid heb gevonden in uw ogen, kom dan morgen nog een keer bij mij eten, samen met Haman. En ik beloof u, dan zal ik tegen u zeggen wat mijn grootse wens is.’

Bang keek Esther naar haar man Ahasveros. Hoe zou hij reageren? Het was misschien niet goed om hem nog een dag te laten wachten, maar ze had gemerkt hoe hij begon te twijfelen aan zijn grote vriend Haman. En dan kon het geen kwaad dat hij hierover nog een nacht nadacht.

Het viel Ahasveros wel een beetje tegen. Nu wist hij nog niets meer als deze ochtend, maar hij wilde ook niet weigeren. Het leek haar wel heel erg moeilijk te vallen om hem een gunst te vragen! Wist ze dan niet dat hij haar graag wilde helpen?

Heel vriendelijk zei hij: ‘Morgen komen Haman en ik weer bij u eten.’

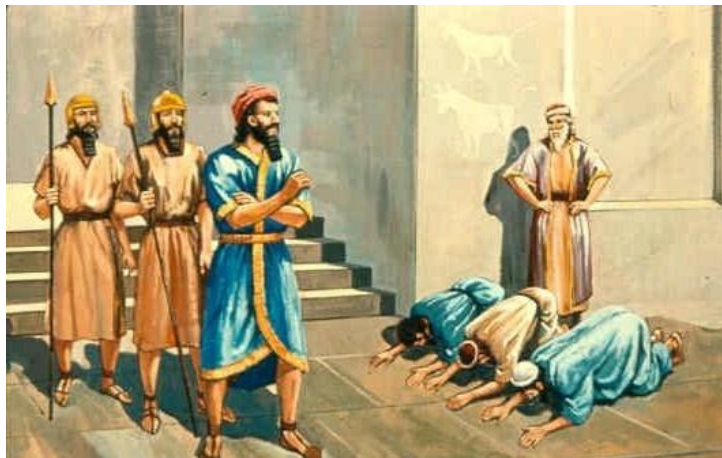
En dan zou hij haar wens in vervulling doen gaan en als het in zijn macht lag, zelfs meer!

Koningin Esther

Diezelfde avond liep Haman, de vriend van de koning, blij en trots naar zijn eigen huis naast dat van het paleis van de koning. Wat zouden zijn vrouw en vrienden opkijken wanneer ze zouden horen dat hij bij de koningin gegeten had. En ook, dat hij voor morgen al weer uitgenodigd was. Er kwam geen einde aan zijn eer en macht!

En toen, terwijl hij langs al die buigende wachtsoldaten liep, zag hij Mordechai staan, rechtop naast al die gebogen ruggen. Hij beet op zijn tanden. Nu boog die vervloekte Jood nog niet voor hem! Hoe durfde hij! En dat voor een man die al met de dood in zijn sandalen liep! Hij tastte naar zijn dolk in zijn gordel. Eén stoot... Maar toen bedacht hij zich. Hij, de hoge Haman, de tweede in het Perzische rijk kon geen ruzie maken met een gewone dienstknecht! Nog sneller liep hij om deze grove belediging te vergeten.

Haman tastte naar zijn dolk in zijn gordel.

Thuis bij zijn vrouw Zeres en zijn belangrijke vrienden vertelde hij opgetogen wat hij vandaag bij de koningin meegemaakt had. Zijn vrienden trokken hem bijna zijn woorden uit de mond. Zo'n vriend, die zo hoog bij de koning in de gunst stond mocht je wel in ere houden.

Plotseling, middenin een zin, hield Haman zijn mond dicht.

‘Wat is er?’ vroeg zijn vrouw.

Met een gezicht als een onweersbui zei hij: ‘Maar wat geeft mij deze koningsgunst, alle eer en macht, zolang die Jood Mordechai niet voor mij wil buigen?’

Zijn vrouw en zijn vrienden begonnen te lachen. Maar dit was toch al te gek! Een man als Haman had geen plezier meer in zijn leven, alleen om zo'n stomme Jood! *Op de dertiende Adar gingen alle Joden eraan, maar daarom kon deze ene Jood toch wel eerder gedood worden.*

‘Ga morgenvroeg naar de koning en vraag toestemming om die Mordechai op te hangen. En laat vannacht nog jouw slaven een paal van vijftig meter hoog in je tuin zetten. Dan kunnen morgen alle mensen in de stad zien hoe jij met je

vijanden afreken! En als die Jood dan aan die paal hangt, wat zul jij dan samen met de koning lekker eten bij de koningin.’

De grote Haman kon weer lachen. Dat hij dit zelf niet eerder bedacht had. Natuurlijk zou de koning hem dit niet weigeren. Die weigerde hem nooit iets. Morgenvroeg zou Mordechai die niet voor hem wilde buigen, gespietst worden aan een scherpe paal. En de dertiende van de maand Adar, dan ging dat hele volk van de Joden eraan. En terwijl Haman met zijn vrienden tot diep in de nacht zwetsten en zopen, zetten zijn slaven de doodspaal op....

Na een korte slaap was hij al weer wakker. Nog nooit had het ontbijt hem zo goed gesmaakt. Langzaam liep hij naar het paleis van de koning. Het was nog veel te vroeg, maar thuis had hij geen rust meer. Maar hij was nog maar net in het voorportaal of er kwam een dienaar van de koning naar hem toe. Of hij ogenblikkelijk bij de koning wilde komen. Haman glimlachte. Zo vroeg kon hij niet in het paleis zijn of de koning had hem nodig! Onmisbaar was hij.

Als hij geweten had, deze trotse Amalekiet, waarom de koning hem zo vroeg in de ochtend nodig had, dan had hij niet gelachen....